

EL MICALET GALÀCTIC

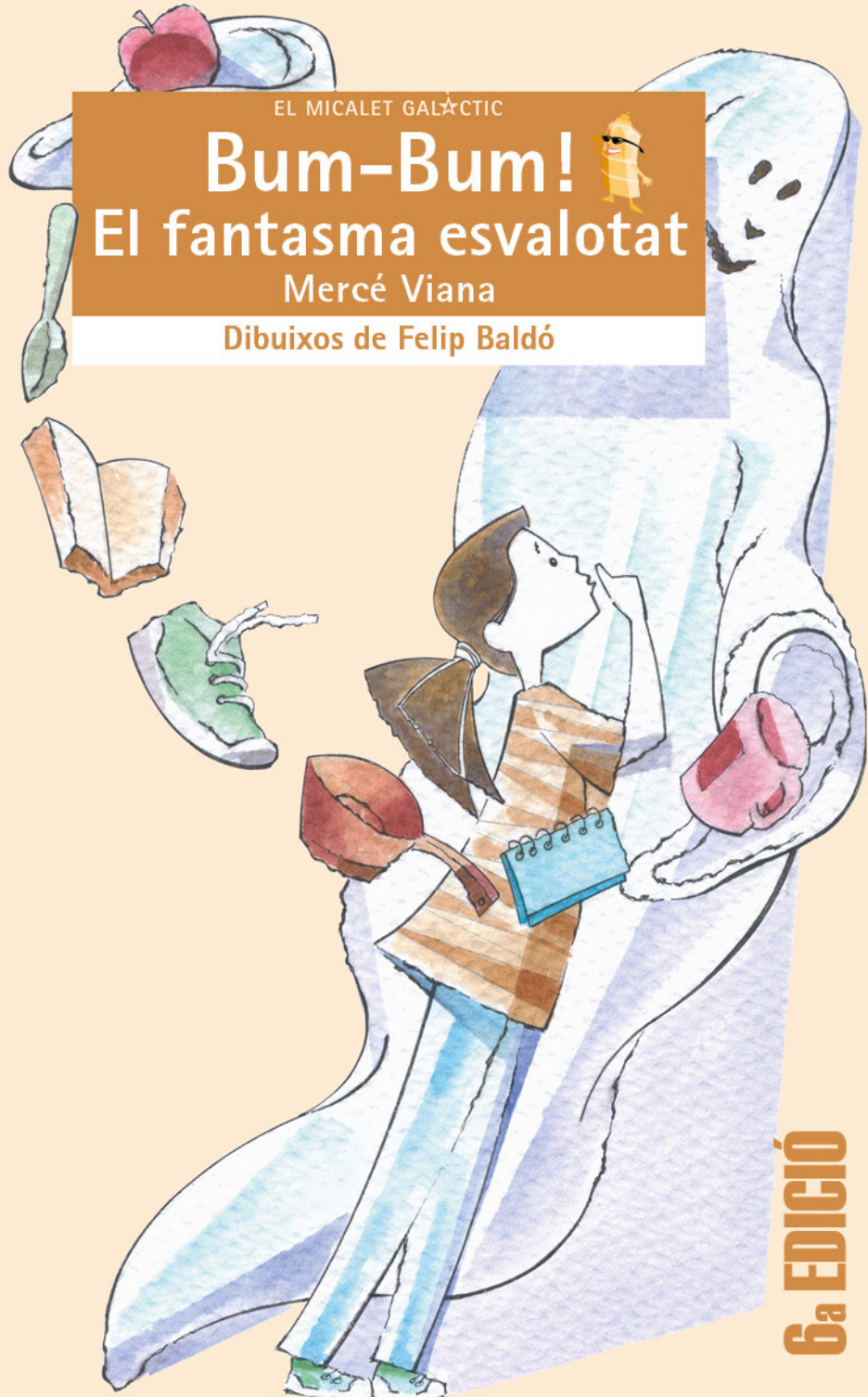
Bum-Bum!

El fantasma esvalotat

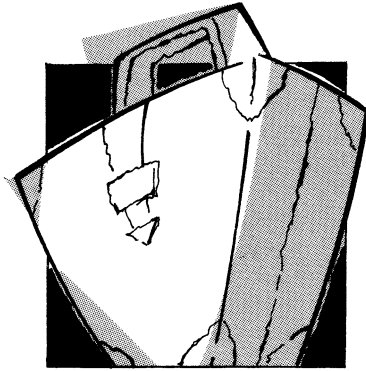

Mercé Viana

Dibuixos de Felip Baldó

6ª EDICIÓ

1

UN VIATGE INESPERAT

—Estàs segura que no vols que telefone a la tia Carme?

—Ja t'he dit que no, que no fa falta. Caram, mare, quantes vegades necessites que t'ho diga?

—I, de segur que no tindràs por?

—Però, mare, ja no saps què inventar-te; si jo no he tingut por mai de la vida! Fes el favor de no patir més per mi, que jo estaré estupendament. A més, pensa que ja no sóc una criatura. Tinc dotze anys!

—Sí, ja, però...

—Vinga, mare, que no n'hi ha per a tant. Sóc

prou grandeta per a quedar-me un dia a soles. Demà a la nit tindrè els iaïos amb mi.

—Si jo ja ho sé, però tot ha passat tan de pressa que encara no he pogut llevar-me els nervis del cos. Quina casualitat, dona!, per a un premi que ens donen, resulta que els iaïos estan també de viatge! Ara que, si no fores tan cabuda, se'n podria venir a fer-te companyia la tia Carme i...

—Ja estem ací, mare? Com vols que t'ho diga? Apa!, puja al taxi que el pare no para de cridar-te i amb raó. No, si al final arribareu tard a l'aeroport!

—És que, no sé què em fa deixar-te a soles.

—Mare, ja ho hem raonat cinquanta vegades, no? Puja al cotxe prompte si no vols que el pare es quede afònic. Apa!

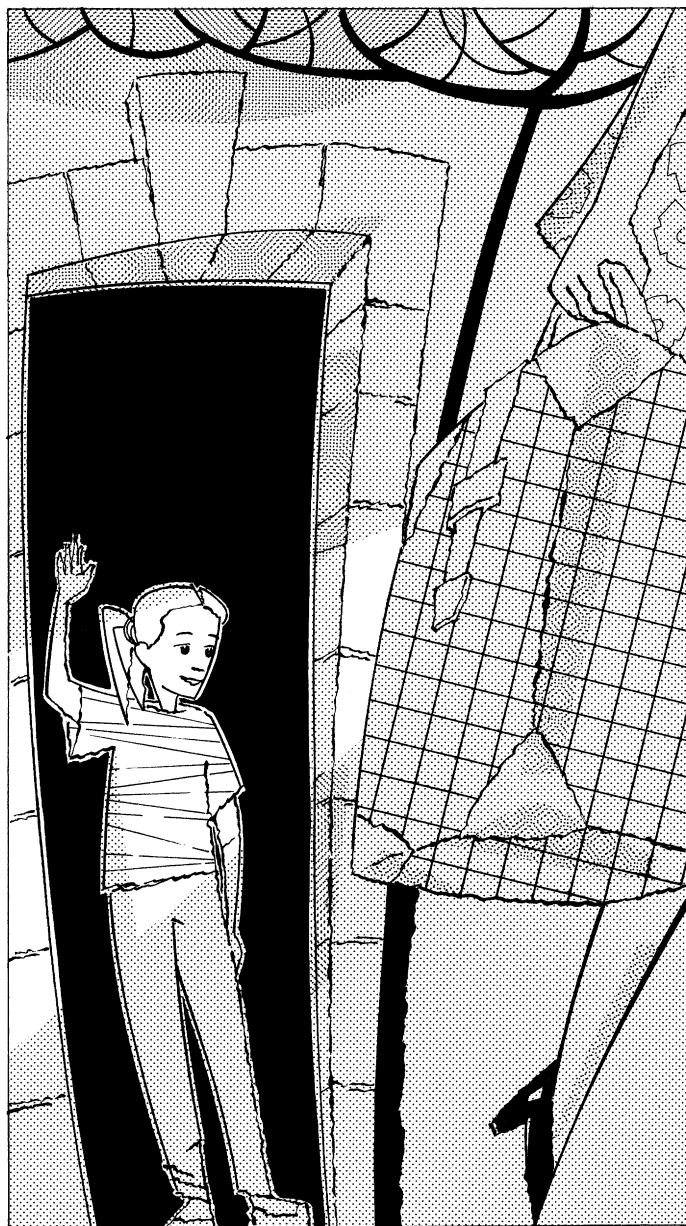
La senyora Eugènia, sense poder contenir les llàgrimes, agafa les manetes d'Alba, la seua filla, i després de fer-li una mirada tendra, l'abraçà llargament i amb força. Fou una abraçada perillosa, de les que et poden deixar sense respiració.

Alba, a poc a poc, la va acompanyar al taxi que l'esperava amb el seu marit, el senyor Josep, remugant per la tardança de la dona.

Des de la finestreta del cotxe, la senyora Eugènia encara va traure el cap per a dir:

—Ja ho saps, Alba. Si passa alguna cosa ens telefonem al mòbil.

—Sí, mare.

—Ah! i recorda que soparàs a casa de Maria.

—Sí, mare. Ho recorde perfectament.

—Ah! i fes el favor de tancar la porta amb pany i clau per dins.

—Sí, mare. Ja m'ho has dit cent trenta vegades.

—Ah!, i si toca algú a la porta, telefones de seguida a Maria.

—Ja ho sé, mare. No patisques.

Realment, les coses havien ocorregut d'una manera molt ràpida. Dos dies abans, la casa de la família Fluixà era com tantes altres famílies, amb les rutines i els costums quotidians de sempre: que si el xiulet del rellotge per a despertar tothom, que si la dutxa en un tres i no res, que si el desdejuni a cuita-corrents, que si «voleu afanyar-vos? Anem amb el temps just!»; però des que el banc els va notificar allò, les coses havien canviat força i el temps corria més de pressa que mai.

Tot va començar un parell de mesos enrere. La Caixa dels Colomins, amb la intenció de guanyar els estalvis de més clients, havia llançat una *oferta* especial: a qui ingressara un mínim de cent mil pessetes al seu compte o n'obriera un de nou, li regalarien tres paelles per a cuinar sense ingredients, un bolígraf que mai no se li acabaria la tinta, alhora que feia de despertador als matins i, a la nit, t'adormia amb el so d'un pasdoble; dos ganxets per als cabells que canviaven de color exactament cada cinc minuts, una peixera preciosa amb tres peixos de plàstic

que semblaven autèntics i, a més, entraves a formar part de la llista de possibles beneficiaris d'un viatge a un safari a l'Àfrica.

El senyor Josep i la senyora Eugènia, pares d'Alba, una criatura deliciosa, van ser uns dels que van picar:

—Que no ens obrirem un compte, Eugènia? Mira quin munt de regals ens fan.

—Home, les paelles aquestes... què vols que et diga? No acabe de creure'm el que diuen que fan i les altres coses tampoc és que em lleven la son, però el safari a l'Àfrica... això sí que resulta força temptador... És el meu somni des que era una criatura. —Contestà la dona.

—I el meu també —afegí l'home.

El resultat fou que, l'endemà mateix, la parella s'enfilà a la Caixa dels Colomins per tal d'obrir un compte amb la quantitat de cent mil cent trenta pessetes.

Els dies anaren passant i el senyor Josep i la senyora Eugènia, capficats i dedicats al seu treball, s'oblidaren a poc a poc de l'hipotètic viatge.

El matrimoni Fluixà eren professors en un centre d'ensenyament de la ciutat on vivien i intentaven, en la mesura que les seues dedicacions professionals els ho permetien, portar una vida tranquil·la amb la seua estimada filla Alba. Però, ves per on, un simple número eixit a l'atzar canvià, d'improvís, la

calma de la família per una alegria desbordant al principi i, a continuació, per un seguit de peròs, de nervis, de cabòries i també de vacil·lacions:

—Açò és fabulós! Un safari a l'Àfrica!, no m'ho puc creure!

—Haurem de comprar una càmera de vídeo per a gravar-ho tot.

—Quina passada!, i les filles no se'n poden anar amb els pares?

—...però, si encara no tenim vacances! Com vols que deixem les classes?

—...però, si els pares estan a Palma, amb el viatge de l'INSERSO! Amb qui deixarem la xiqueta?

—No sé si podrem anar-hi. Hauríem de demanar uns dies de permís i la inspecció no voldrà saber res de permisos.

—No sé si és bona idea deixar l'Alba a soles. De segur que no vol anar-se'n a ca la meua germana fins que tornen els pares.

Alba, observadora com un detectiu de primera, seguia amb divertiment les reaccions dels pares, així com els canvis d'actituds que s'hi produïen a mesura que passava el primer moment d'exultació. En comprovar, però, que l'aventura del safari podia trontollar com un vaixell a l'oceà, decidí prendre les cartes:

—La veritat és que no us entenc. Tota la vida desitjant un viatge com aquest i, ara que us el rega-

len, no pareu de trobar pèls als ous. Si l'eixida és divendres a la vesprada, només haureu de demanar permís els tres primers dies de la setmana vinent, no?, i com que és Setmana Santa, sabeu massa bé que ningú no us posarà cap dificultat. A més, mare, tu ets la directora i sempre fas més hores que un rellotge en l'escola. Vols dir-me qui et posarà un entrebanc?

—Però, deixar-te a soles... —va interrompre la senyora Eugènia.

—Ui, ja veus quin problema! No t'imagines com patiré jo. Amb la il·lusió que m'ha fet sempre quedar-me, tot i que siga un dia, a soles! Tota la casa per a mi, quina delícia! El que lamente és que els iaïos tornen dissabte.

—Serà possible! —cridà la senyora Eugènia.

—Ha, ha, ha! —van riure pare i filla.